

Евангелско четиво и проповед на Неделя десета след Петдесетница

Матей 17:14-23

Когато дойдоха при народа, приближи се до Него един човек, който падна на колене пред Него и рече: Господи, помилуй сина ми, по новолуние го хваща бяс, и зле страда, защото често пада в огън и често във вода. Водих го при учениците Ти, ала те не можах да го изцерят.

А Иисус отговори им рече: О, роде неверен и развратен! Докога ще бъда с вас? Докога ще ви търпя? Доведете Ми го тука.

И запрети Иисус на беса, и той излезе из момчето, и то от оня час оздравя. Тогава учениците пристъпиха към Иисуса насаме и Му рекоха: Защо не можахме ние да го изгоним?

А Иисус им рече: Поради вашето неверие, защото, истина ви казвам, ако имате вяра колкото синапово зърно, ще речете на тая планина: премести се от тука там, и тя ще се премести, и нищо няма да бъде за вас невъзможно. Тоя пък род не излиза, освен с молитва и пост.

А когато се намираха в Галилея, Иисус им рече: Син Човеческий ще бъде предаден в човешки ръце и ще Го убият, и на третия ден ще възкръсне. И те се нажалиха твърде много.

Братя и сестри,

В днешното литургийно евангелско четиво Господ Иисус Христос заявява: "Тоя род - рода на демоните, на злите сили, изтерзали едно болно момче - тоя род не излиза, освен с молитва и пост".

Неслучайно е това наставление точно в дните на Богородичния пост. Нека си припомним, че постът е богоустановена наредба, която не е отменена в часа на новозаветното благодатно време, в дните на Христовата църква.

Първият пост бе даден на прародителите Адам и Ева. Като изядоха забранения плод, първите човеци навлякоха на целия човешки род ужасните недъзи на греха, болестите, старостта и смъртта.

Да не забравяме, че Господ Иисус Христос пости 40 дни в пустинята. Велики отци на църквата също са били изрядни постници.

Да не се отнасяме пренебрежително към поста. Да помним, че онзи който е болен, който не може да пости - болестта му се вмения вместо пост. И такъв болен не бива дълго време да се отлъчва от Причастие. Това, че не може да пости както преди, не значи, че той не трябва да се изповядва и причастява. Всеки свещеник би благословил смекчен пост за болния, защото болестта му замества поста.

Да не се оправдаваме, че духовният пост е по-важен от телесния. И двете са страни на една и съща цялост - желанието да се преклоним пред Господа и да се смирим с Божията помощ, разбира се.

Духовният и телесният пост са неразривно свързани. Духовният пост е незлобие, молитва, съкрушение, опазване на сетивата от груби думи, скверни гледки и пагубни мечтания. Телесният пост е въздържание от нещата, с които сме най-много свързани.

Длъжен съм да кажа - както Господ приема всеки според силите му постил, за да изпълни повелите на Църквата, така Господ е дълготърпелив към всяко наше лукавство и извъртане.

Онзи човек, който е здрав, и силите и работата му позволяват да пости, но той не го прави, нека знае, че не гледа сериозно на делото на своето спасение.

Да не забравяме, че битката с поднебесните духове на злобата се води точно с всеоръжието на вярата, голяма поне колкото синапено зърно, с молитвата и поста.

Ако пък сме стриктни в поста - да не се тщеславим, за да не се уподобим на варосани гробници.

Сами виждате колко капани и мрежи е приготвил лукавият спрямо онези, които искат да водят духовен живот....

Да се уповаваме Господу, че Той, Всемиловичивият, ще отвори духовните ни очи навреме, та да водим истински духовен живот, да се възкачваме наистина по тесния път към светлата обител.

Дните на пост са дни на добротворство за болните, скърбящите, за немощните старци, останали без близки и без доходи сами. Всъщност това са нашите най-малки Христови братя. Те са Самият Христос, Който чака да се отзовем и да сторим милост. Да не се смуцаваме, че възможностите ни са малки - да дадем стотинки не е смешно. Защото Господ погледна милостно на двете лепти на вдовицата. Пък и кой знае, може точно тази лепта да натежи везните надясно в часа на Съда.

Дано да бъдем в числото на милостивите, които ще бъдат помилувани. Амин!